

kend" gehad, kind —, waarom zeg je dat dan?"

Ze was nu ineens zoo ontroerd, dat ze met moeite haar tranen bedwong —, hoe diep ellendig was toch dat voortdurend wisselen van stemming en gevoel, als het draaien in een mallemlen, om duizelig bij te worden en zichzelf kwijt te raken. Zonder dat ze wist waarom, half werktuigelijk, stond ze op en liep onvast en doelloos naar het raam, en leunde tegen de vensterbank, met beide handen achter zich de raamknoppen omvattend. Zoo half van het licht af, was haar gezicht op het best. Hij stond nu voor haar en keek op haar neer, met een glimlach en een zachten blik. Ze sloeg onmiddellijk de oogen neer, haar hart klopte hevig.

„Durf je mij niet aanzien?" plaagde hij —, hij wilde haar, voelde ze, niet grieven door te veel teruggehoudenheid, die den schijn van aanmatiging en onhoffelijkheid zou kunnen hebben, hij wilde beleefd en vriendelijk en gemeenzaam met haar zijn —, en daarom sloeg hij dien vaderlijken toon aan, die elke andere teederheid moest buitensluiten. Maar toch —, was er niet, zoeven, een milder, warmer schijnsel in zijn oogen geweest?

„Kijk me eens aan!" herhaalde hij.

Maar ze hield nog steeds het hoofd afgewend. Hem prikkelen wilde ze nu, hem lokken en vangen.

Toen voelde ze, dat hij haar bij de handen greep, om schertsend haar te dwingen op te zien —, het was of een vlam door haar heen sloeg. Het leek haar, dat ze nooit te voren een man had liefgehad, dat ze niet had geweten wat liefde was, dat ze niet had geweten wat verlangen was voor dit oogenblik, ze voelde in haar lippen het heftig verlangen naar zijn mond, haar knieën trilden —, ze was alle list en zelfbedwang vergeten, met donker-gloeïende oogen stond ze voor hem en reikte zichzelf naar hem toe om zich in zijn armen te werpen.

Hij liet onmiddellijk haar handen, die hij in een ondoordacht oogenblik argeloos gegrepen had, weer los —, zoo heftig verschrikt, dat ze bijna haar evenwicht verloor

en wankelend terugviel tegen het raam. Hij ontstelde ervan.

„Deed ik je pijn, Ina?"

Maar die vriendelijkheid prikkelde haar plotseling tot razernij, gaf haar het volle besef van haar toestand, van wat ze had gedaan, van haar wanhoop en haar vernedering. Ze haatte hem nu bijna, ze haatte ze nu beiden; met het hoofd in den arm stond ze mokkend stil en antwoordde niet.

„Heb je ergens pijn, kind?" vroeg hij haar, zachtzinnig, verward, zelf niet zeker of dit de goede toon was.

Toen sloeg ze ineens de oogen naar hem op, het was of er iets kort opvlamde en dan verkoold afknapte binnen in haar hoofd, ze keek hem hoonend in de oogen, haar stem sloeg over, rauw en valsch.

„Bekommer jij je maar niet over mij, edelaardig echtgenoot. Stik maar liever in je deugd, schijnheilige pantoffelheld. Ga van mij af, je trouw loopt gevaar, ga biechten bij Charley, zeg dat je mij aangeraakt heb — en kijk of ze anders is dan de rest, zij met haar schoone theorieën over het huwelijk."

Zooals gezegd, na deze scène volgt voor de eerste maal geen verdediging of vergoelijking, heimelijke verheerlijking van Ina, de coquette. En vreemd, juist toen heb ik in mezelf, voor het eerst, neiging bespeurd die verdediging op mij te nemen, heb ik, naast mijn medelijden, iets van broederlijkheid gevoeld.... Het kon helaas niet lang duren, want het volgende hoofdstuk — het laatste — was weer vol van dat slappe, weeke, klam-sentimenteelige, die oververteering van de schrijfster voor.... haar heldin *).

H. R.

*) Na het schrijven van dit artikeltje krijg ik den Gulden Winckel van 15 Juli in handen en daarmee een interview van Carry van Bruggen door André de Ridder. En ik lees o.a.: „Ik geloof dat ik eigenlijk niet een geboren artist ben, maar veeleer iemand die van huis uit goed denken kan. Het element denken lijkt me sterker ontwikkeld in me dan het element artist". Is dit juist? Ik zou het niet gaarne volhouden. Maar ware het eens zoo, zou men dan niet geneigd zijn tot mevrouw C. v. B. te zeggen: Schrijf dan ook geen romans meer, maar betoogen of preeken; een roman behoort een kunstwerk te zijn.